

anna

miroslav bartoš

anna
miroslav bartoš

anna

miroslav bartoš

PB-ART

Len tak popri živote
ako keď zdvihneš zrak
a myslou ti prebleskne
iskierka
pocit či zazdanie
že si sa dotkol drahokamu

Len tak popri živote
ako keď sa po páde
znovu zdvíhaš na kolená
a na zemi zbadáš odtlačky
aj iných kolien a iných rúk

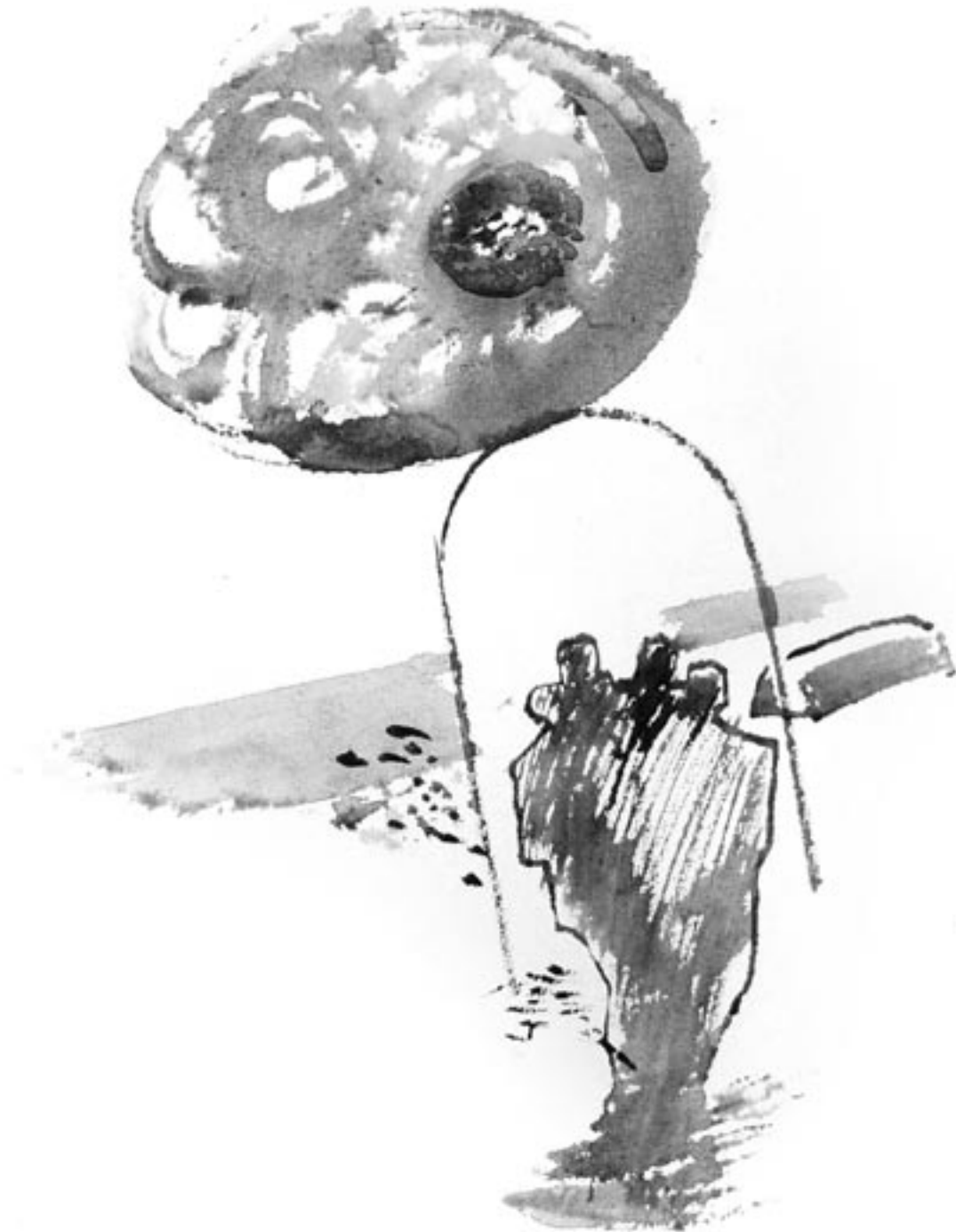
Len tak popri živote
ako keď sa dotkneš
rúk dievčaťa
a už ich nepustíš lebo
stane sa matkou tvojich detí

Len tak popri živote
ako keď zaveje podjesenný
vetrík aby si sa usmial
na milú tvár svojej krajiny

ocitneš sa uprostred lásky
a stávaš sa mužom

Napísal si niekoľko veršov
načrtol zopár kresieb
namaľoval neveľa obrazov
zasadil o čosi viac stromov
splodil a vychoval troch synov
a prestavil starý dom na nový

Len tak popri živote
ako keď nezbedné dieťa
nevie prečítať hlboké znaky
z tváre a preto
vyplazí starcovi jazyk

pýtam sa ťa
prečo mi chceš vziať
práve to čo som získal popri živote
keď všetko ostatné
vždy patrilo iným?

Až príde tá chvíľa
a na moje unavené oči bude
padať už len prach vzdialených kostí
napíšem ti poslednú i prvú
ľúbostnú báseň

Ved' vízum do večnosti
sa nedáva len tak
každý deň

Až príde tá chvíľa
a všetky slová mojich blízkych
sa zmenia na nečujný šepot
čo splynie so vzdialenou hudbou hviezd
napíšem ti poslednú i prvú
ľúbostnú báseň

Ved' vízum do večnosti
sa nedáva len tak
každý deň

Až príde tá chvíľa
a nekončiaca noc
vystrieda bezútešné dni
ja sám v sebe zabudnutý
kdesi na záveji zeme
prstom do jej prachu
napíšem ti poslednú a prvú
ľúbostnú báseň

Ved' vízum do večnosti
sa nedáva len tak
každý deň

Je ťa plný dom
Len uniesť ťa
len udržať nad hlavou
ten ťažký zvon

keď energia úderu
ma znovu a znovu
rozoznieva

Už nebolím
láska
to len vďaka

ma vždy znovu a znovu
na plný dom rozvzlyká

Energia tvojej lásky
žiari
naš dom je nabitý tebou

ako ťažký zvon čo dlho
zvučí
napĺňa ma novým
obsahom

Na konci tvojej cesty
mlčím
Láska
dosiahla si ten tajomný breh

a zanechala mi hrob
s telom
ako obrátený zvon

6

Nehovorte vzletne o láske
keď hýbu vami vášne

Nepíšte ani vrúcne vyznania
na hocijaké stĺpy

Nechytajte lásku
na mačacie zlato

Až tam pri hrobe milej
čo ukončí vašu cestu
dozviete sa
o jej vzácnosti

7

Po bozkoch a milovaní
Ťa prudko
rozpálila krása

Rada si sa rozžiarila
Ja v úžase som onemel
keď šepľala si : Radostník!
Ty si na príčine!

Až v poslednom novembrovom vzdychu
sa ti krása opäť vrátila
Nie mojím bozkom

Objal si ťa večný milenec

On mi ťa vzal
Tvoju tvár si podmanila iná krása

Dôstojná
a cudzia!
Ale vznešená

Nepochopiteľná je neprítomnosť
tvojich rúk
Všetky tie veci – drobnosti domu
ma nabíjajú tvojím NEBYTÍM

Oťažievajú v napätom tichu
len vykriknúť
len vykriknúť!

Roztočená magnetická diera
Šialenosť tvojho nebytia
A prach dávných hviezd

Prítomná je energia
tvojich rúk
tváre
úsmevu

A moja vyplašená duša
pobiehajúca od pólu k pólu
medzi bytím a nebytím

Len vykriknúť!
Len vykriknúť

10

Tisíce záchvevov a dotykov
si poodkladala do políc

Obdarúvaná
stala si sa darom

Dotýkam sa tých drobností
svedectiev
že nič darované sa nestratí

Pre iného iba smietka
pre teba vyznanie:
Tú vec mal človek v srdci

11

Ako sa ťa ešte opýtať
toľko otázok nemá odpoveď:

či bolo ti ťažko pri mne
MLČAŤ ?

Keď ako rozvodnená rieka dotykov
si tiekla mojimi tichými údoliami

Podával som ti odmlčané slovo
a ty si rozdúchavala naše horenie

Až teraz spoza slz lepšie vidím :

Tvoja smrť je úsmev

z tamtej

pre mňa nepoznanej strany

Bude to tak

veď po bozku smrti

si náhle opeknela

Vznešenosť kráľovnej zo Sáby

ťa skrášila

keď tvoja duša vstúpila tam

a ocitla sa v rajskej báni

Až teraz spoza slz lepšie vidím :

Tvoja smrť je svetlo

z nepoznanej strany

Bude to tak

veď po bozku smrti

si náhle opeknela

a tvoja duša neprestala žiarieť

Tvoja smrť je svetlo

z nepoznanej strany

13

Láska

ešte ku mne vysieláš svoje lúče

Drahá

ešte ma láskavo chrániš

nahého v novej skutočnosti

Anna

ešte ma i svojou smrťou

obdarúvaš

14

Po uložení do hrobu

sme navršili nad tebou pyramídu

kvetov

Si ako žiarivá ruža cintorína

plod martinskej zeme

Odvtedy sneží

Žiarivý hrob prikryla

ešte žiarivejšia zima

Toľko svetla!

Nekonečné biele priestory

a plné čistoty

Vďaka ti Pane

za ANNU

za to veľké srdce

cez ktoré na nás pôsobíš

Ťaživé tajomstvo choroby
ako balvan v hrudi
som ti zatajil

Ťaživé tajomstvo
sme si niesli každý osve
a obdarúvali sa radosťou
zo spoločných chvíľ

Tvoju smrť za živa sme žili
a žili viac ako hocikedy predtým

Pane
zváž tú lásku
čo ako balvan
leží v hrobe
a mení sa na drahokam

O tvojom tajomstve
sa raz možno dozviem
keď utíchnu žiaľ

Veď naša nádej stále žije
zo spoločných chvíľ

Krajina

mäkká ako podpazušie panny

ma dnes objíma

Svetlo nebies a

snežne nežná

náruč chladia mi

rozpálené zmysly

To na hrote ihly

decembrové poludnie

sa práve vystiera

a ja pod ním znežnievam

I takto vstupuješ sem

KRÁSA

V predsieni bolesti

učíš nás očakávať predzvest'

Hlbokým snehom sa opäť

predierame k sebe

17

Sneh s prstami v čase

zavieva nám stopy

Aké márne je jeho úsilie!

Láska sa stále s láskou láska

a život plnšie plynie

iba v objatí

Čo ešte trvá
keď náš dom zhorel
od vášne?

Čo ešte trvá
keď pod bludiskom vrások
tá istá žiara zažiari ?

Čo ešte trvá
keď deti vyrástli nám vyše hlavy
a rozbehli sa po cestách ?

Čo ešte trvá
keď tým čo som s tebou získal
zasýpam tvoj hrob?

Čo ešte trvá
je náš let nad časom
ktorý sme žili odvážne

Sneh s prstami v čase
len naše stopy zavieva
Aké márne je jeho úsilie

19

Spomeň si milá
na tú báseň
čo napísal som na našom začiatku
a veľmi predčasne

Nuž hotová je
a azda trochu holá
taká ako pravda :

Miloval som ťa Anna
Ludia povrávali
Chlieb sa jedol
Nechápali sme
A nebol to zvyk

Spomeň si moja milá
zas na tú báseň
ako ju po toľkých rokoch
spresnil čas

Bála si sa moja láska
o mňa
ako budem vládať
s tvojou smrťou žiť
keď ostanem sám

O mňa si sa viac bála
ako bolesti z tých bolestí
ktoré si mala podstúpiť

Aj na svojom smutnom konci
si horela
a míňala rýchlo všetky dary
svojho srdca
Aj svojou smrťou chcela si nás
iba pohladiť

Vždy horela si prudšie ako iné ženy
a tvoj úsmev mi znovu dával plno síl

až som sa išiel zblázniť od radosti
keď žiarili ti v očiach slzy šťastia

Neplač!
vavela si
a ja som už nemohol prestať
veď žiaľ by ma v tej chvíli zadusil

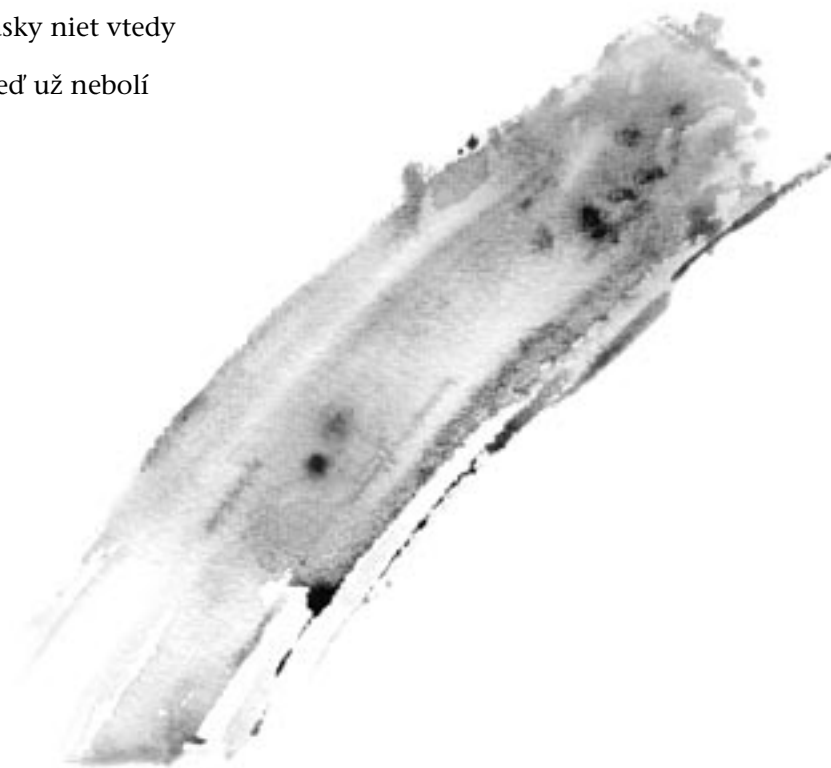
Zimy nás zovreli
tuhé a jasné
Vrágavo dychčí mlkvota

Len nebytie
a strach z ničoty
mrazia viacej
ako smrť

Nech chladí za dverami
nech na kosť zmrznú slová
na moje horúce srdce
padá tá horkosť znova a znova

Darmo ma držíš zima
v chladnom objatí

Viem
lásky niet vtedy
keď už nebolí

Míkvo a pokorne som niesol

tvoje mretie

veď mal som ťa

a tlela ešte nádej

Žiť teraz tvoje nebytie

je ťažšie

veď mal som ťa

dnes na tvoju smrť

som len sám

Na lodi bláznov zdá sa

že sa plavím

a nerozumiem čo mi hovoria

veď mal som ťa

Spolu sme mali odísť

do nežitia

spolu sme mali odísť

TAM

A zas pri ohníku v zime

ako vtedy na Liptove

na počiatku lásky

píšem ti milá

pri bukovom ohni

správu o nehe :

Oči naširoko otvorené

počúvajú

Nozdry si zapamätávajú

ihličie

Koláče rátajú ústa

Bukový oheň

hudie hore komínom

snehu o lete

O tebe boli

všetky moje verše

Na Štedrý deň

kto vedel že bude posledný?

Pribalil som ti k darčeku

z neznámej básne báseň:

Keby som ako Radostník

vychodil letnou lúkou

ľahučký chodník

ale nie pre tvoje nohy

Keby som staval slnečné domy

ale nie pre teba

Keby som z najtvrdšieho dreva

vyrezal pôvabné telá bohýň

ale ani v jedinej nebola by

tvoja podoba

Keby som napísal báseň

o všetkých krásach sveta

ale ten svet bol by bez teba

povedal by som –

Bože! načo si ma stvoril!

zbytočná bola tvoja námaha

Len smutné tiene

všetkých mojich činov

a nikam nevedúca pustá

aleja bol by môj život

Keby som ešte ako Radostník

vychodil letnou lúkou

ľahučký chodník...

Tridsaťtri rokov žila
 medzi nami
 medzi mnou a Annou
 láska

Tridsaťtri rokov milá
 medzi nami
 medzi mnou a Annou
 je dosť

na široké MORE
 tých vášnivých i vlažných
 vlniacich sa vŕn

Tridsaťtri rokov žila
 medzi nami
 milá ...

Na lúčke pod Vlkolíncom
 nás stiahla do májovej trávy
 vášeň

Mravčeka nás našli lažkať
 na svojich cestičkách
 ale ani jeden z nich
 sa nás nenaľakal

Milej medzi milovaním vravím:

Nezažeň moja Anička
 drobčeka čo napája sa
 zo štiav lásky!

Vyslala ich k nám moja HORA
 tak milej medzi milovaním vravím

Na lúčke pod Vlkolíncom
 stiahla nás do májovej trávy...

Pohládzam si ťa
obrazy plynú riečnymi vlnami
Milovali sme i zostaneme
láskou milovaní

Pohládzam si ťa
kratučké myšlienky vinú sa
tvojimi čipkami
Milovali sme i zostaneme
láskou milovaní

Pohládzam si ťa
dotyky tíško znejú
zvoní paličkami
Milovali sme i zostaneme
láskou milovaní

Pohládzam si ťa
nitky sú z pavučín
a ja ich vďačná korist'
Nemala si milá ešte
od paličiek odísť
Milovali sme i zostaneme
láskou milovaní

Pohládzam si ťa
i dnes ako vlani
Uzlík ku uzlíku
od uzlíčka nitka
vedie ma späť k tebe
škoda že už spinkáš

Milovali sme sa i zostaneme
láskou milovaní

Vďaka ti za svetlo
čo vyšleš každé ráno
vdaka
hovorím spolu s Annou

Vďaka ti za svetlo
že vidím kým žijem
vdaka
hovorím spolu s Annou

Vďaka ti za svetlo
že náš dom stal sa nám
vdaka
hovorím spolu s Annou

spoločným CHRÁMOM

Postavil som ti dom
na žitie

Vysadil som ti záhradu
na kvitnutie

Napísal som ti trocha veršov
na zasmiatie

To i mnohé iné
plánoval som ešte spraviť

aby si s nami spokojne
dlho žila

Odišla si snívať s iným

A tak som ti postavil dom
na ďalší život
nie na umretie

Vysadil som ti záhradu
na radosť i na odpočinok

Napísal som na kameň
trochu veršov
na pamäť

TVOJICH
láskavých
očí

Keď tvoja neodbytná choroba

zatínala do života zuby

Smiala si sa svetom idúcky:

Hľa som ako jabĺčko

červená

a ošetrená chemicky

Pre mňa bola tá chvíľa tiesnivá

keď si svojím

sarkastickým smiechom

desila nenásytnú chorobu

že cúvla neraz za stenu

ba skryla sa biedna

ako každá malosť

keď ju vysmeješ

Vravela si nám na útechu:

Tak je ako má byť

čo stať sa má

nech aj stane sa

Ja po tých slovách

prosil som

nech udelia nám MILOŠŤ

nebesá

Smiala si sa

ale len ja som vedel

čo si tajila:

že pod presilou zla

zvádzaš svoj boj

SAMA

Ešte sa môžem dotýkať
tvojich dotykov
Nevdojak opakujem
i tvoje pohyby

Ešte ťa môžem počúvať
čo vravíš vedľa za stenou
Nevdojak beriem späť
čo som spochybnil

Ešte ťa môžem láskať
moje prsty sú plné
tvojich
Nevdojak ich mám
medzi svojimi

Tak si mi nadelil
údel
niešť po jej smrti
DAR
čo sme žili
z počiatkov mladosti
a veruže z vášne

Jeden pre druhého
a dvaja pre piatich
Žili sme svoju lásku
nevlažne prudko a vážne

Tak si mi nadelil
Pane
RÁD
ti ďakujem za náš dar
za údel

Veď ja viem
že láska nás viedla
od nikam niekam
Do podstát bytia

Ďakujem za mieru
hoci si ma udrel

Ako napätá struna
 v časnej dialke
 zvučím
 JA
 osamelý slák
 i husle v jednom tele

Vo vetre cudzo
 nahnutý stojím
 a púšť neustále
 okolo mňa skučí

Tuším sa pohla tvoja duša
 a primkýna sa k mojej
 Zanechaj hrob zemi
 ten nemá pre nás oči

Mal som ti milá zahrať
 tisíce serenád
 a možno ešte viacej
 nie ako vtedy
 iba jednu znelku
 pod oknom pôrodnice

Ako napätá struna
 ktorej sa príliš vzdialili
 obidva jej konce
 STOJÍM

A púšť neustále
 okolo mňa skučí...

Chvíľu ma chladí noc
 a hneď láska deň
 Aj ty pamäť
 ma takto vrháš
 medzi krajnosti:

Vidím ako vtedy
 jej žltú sukienku
 čo sa kolo kolien točí

Vetrík sa so mnou hrá
 keď zodvihne ju vyššie
 tam na stehne sa blysne znamienko
 a celkom hore
 na vrchole arabesky tela
 prebleskne tá svätožiara
 so šibalstvom očí

A koruna krásy
 úsmev všetkých Ánn
 na celý Prešov žiari
 akoby za horúcim letom
 sem priletela tvár
 zo štetca majstra Rafaela

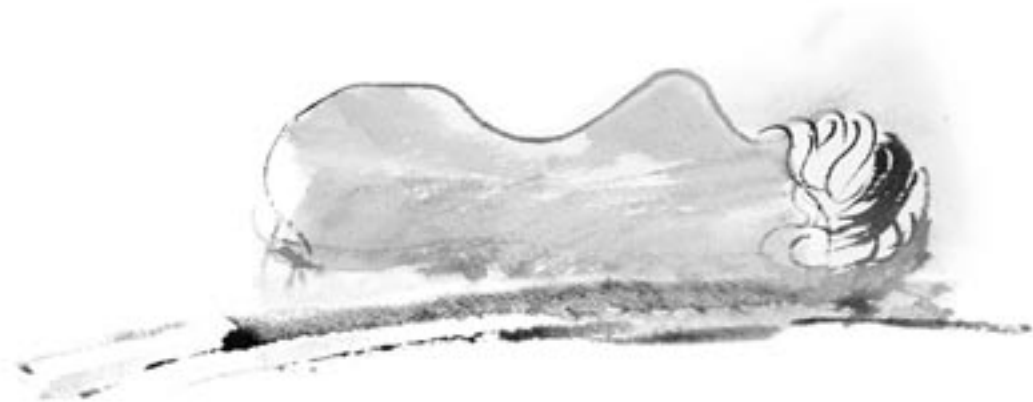
Celá rozpálená
 mieri si rovno do mojej náruče

Ďakovať som mal vtedy nebesiam

Ako chlad noci
 a hneď nato poláskanie slnečného dňa
 vrháš ma do neľútostnej rozpornosti
 pamäť:

Láska nás učila milovať
a milovanie zase láske
Tak vášnivo nás objal život
že sme ho prijali oddane a radi

Ďakovať som mal vtedy nebesiam

Ako chlad noci
a hneď nato poláskanie slnečného dňa
vrháš ma do nelútostnej rozpornosti
pamäť:

Toľko rokov nás ten búrlivý prúd
šťastne niesol ako ľahkým snom
až TAM

kde ona už je
a ja ešte nie som

Vidím ako vtedy
jej žltú sukienku
čo sa kolo kolien točí...

Na pravé poludnie
 hnalo nízke novembrové slnko
 dlhé tiene hore turčianskymi dvormi

Práve na poludnie
 tridsiateho novembra
 niesli ju proti slnku
 dolu dvorom
 k pohrebnému vozu

Takto bez duše
 nám odchádzala z domu
 ANNA
 keď nízke novembrové slnko
 udrelo nás do tváre

Zmeraveli sme opretí o seba
 v roztvorenej bráne
 keď nízke novembrové slnko
 udrelo do stien nášho domu

Posledný raz vyšla Anna
 zo svojej záhrady:
 A nikto vám ju späť nevráti !
 kričalo nám do tváre nízke novembrové slnko

Oprelo sa do múru mužských tiel
 až tieň ako zver
 po štyroch vybehol cez dvor k hore
 a nechce už dole zísť

Štvoro párov očí zvolalo:

Anička!

Mamka!

Anka!

Vari ťa odnáša zlý sen?

Na polnočné poludnie

tridsiateho novembra

vyšiel pohrebný voz

proti slnku na most

TAM

v tej chvíli prekročila Anna

svoj breh

a vstúpila do vôd rieky STYX

A my

stojac mlčky v roztvorenej bráne

sme pochopili

že sme zostali sami

že za ňou ďalej nemôžeme ísť

Uniesol som ťa
dievča moje mestu
a priniesol hore

Rástol som
pyšnel od radosti
keď prijala ťa
a sa stala tvojou

Ukazoval som ťa
fatranským vrcholom
a skláňal dlhovlasé lúky
k tvojim nohám
keď bežali sme domov

Láskala si sa s nami

Tá skala prechádza mi snami
a zapiera ťa keď zavolám:
Vráť mi moju Hanku!

Klamárka odpovedá :
AKÚ? AKÚ? AKÚ?

V ten osudný deň
som sa ocitol v krajine
bez horizontu

bez čiary istoty
ktorá rozdeľuje a spája

deň s nocou
dušu s telom
more s oblohou
vodu s ohňom
mŕtvych so živými
teba so mnou

Kde sa podela
tá široká čiara medzi preludom a
súcnom?

Tá vlásočnica medzi múdrosťou a
šialenstvom?

Tá vlnovka po dotyku?

Tá čo ťa vedie

tá čo ťa bičuje

tá čo ťa uzaviera

tá čo ťa otvára ?

Tam kolmo stojí zlomená na kríž

2006

pri jej vystretých nohách

Ale ja KRÁČAM!

Ja som tá vykříknutá čiara

s jediným koncom

Tú si teraz hľadám!

† 30. NOVEMBER

Dnes
deň pred prvým jarným dňom
nás navštívil vnúčik

JAKUB

Ten čo zvedol zápas
s vlastným telom
ako s anjelom
o svoj prvý
ľudský krôčik

Na začiatku mladej cesty
prišiel ťa objasť nový pútnik

ANKA

Tak ako psík
verne sa obtieraš
o mňa
kdekoľvek vykročím

SMÚTOK

A nikto
ťa neprivolá k sebe
aby ťa pohladil!

Zober si z mojej samoty
a choď len pekne za mnou
Neštekaj na slnko
keď ti je dobre v tieni

Čím si mi teraz Anna?

Bola si mojou túžbou

čo sa mi splnila

Bola si mojou láskou

ktorá mi synov povila

Bola si mojou družkou

na ceste Dôvera

Bola si mojou Anna

na teplú jeseň čo nás čakala

Teraz si môj smútok a strata

ktorú oplakávam

Taká je každá jeseň

čo dozrie - UMIERA

Si moja oplakaná radosť ANNA

Prvá a posledná

Vyhladená a denne sčerená

hladina oblohy

Vyhladená a na jar dočervena

zoraná krajina

Vyhladená a zase rozbúrená

hladná hladina vôd a morí

je KRV

keď skríkne na teba:

ŽI!

keď ťa zdvíha na nohy:

KRÁČAJ!

To ona – ZELENÁ KRV

povyše tvojej krvi šeptá ti:

po kvapkách stúpaj tam

dokiaľ neopustíš svoje

spráchnivené TELO

Odtiaľto ťa lepšie vidím Anna
 Od dievčaťa po hrob
 lebo časom mi rastie pod nohami vršok
 z ktorého sa na teba pozerám

Odtiaľto ťa lepšie vidím Anna
 Od dievčaťa po chrbát
 Prievozníka – to on vrhol tieň
 na tvoju spiacu hlavu
 keď ťa viezol do Nového sveta

Odtiaľto ťa lepšie vidím Anna
 Od dievčaťa po matku našich detí
 keď si vystúpila pomedzi tváre
 a prosto zamierila ku mne

Môj život sa potom vinul
 už len v tvojom objatí

Odtiaľto ťa lepšie vidím Anna
 Od dievčaťa po rodinný kozub
 Si ako dobrý bochník chleba
 čo mi PEKÁR položil na biele plátno

Odtiaľto ťa lepšie vidím Anna
 ON nechal ma – ja ostal som
 Z vršku sa na celý tvoj život pozerám:

tak sa vinul ako rieka po údolí
 a ja som bezstarostne plával v nej

Ešte si vyberáme z komôrky tvoje dobroty
plody minulého leta stoja na policiach v rade
a na pohároch belejú sa štítiky
s tvojím krasopisom

Beriem si z nich po každý raz s krasoplačom
srdce sa vo mne pohne
a toľko tvojich dobrôt mi najprv zovrie hrdlo
a stŕpnutý jazyk ťa nečujne povie

Vidím ťa Anka vidím ako ich ukladáš
na moje horšie časy keď už nebudeš
ako ich zalievaš sladom svojej duše

Ešte si vyberáme z jej komôrky tvoje dobroty

Storočná bola tohoročná zima
Kto zo živých si na takú pamätá?

Ona nás od seba oddelila
teraz ťa pred svetom vytrvalo chráni
a zo mňa sníma kríž
tak váhavo a veľmi pomaly

Čiesi oči sa stále častejšie
dívajú hore do oblohy

A ja ťa už v nej vidím
ako sa smeješ na mňa
v očiach ti iskria otázky

či som nezabudol
a priniesol ti ako predtým
kytičku lúčnych kvetov
z jarnej prechádzky

Pokojne spi moje dievča
nezabúdam ani na kvietky

ANKA

je druhý apríl

čože ti môžem zaželať

k narodeninám?

Prvý raz si mi príliš vysoko

a jar dolu je smutná bez teba

Neviem čo z môjho života

odniesla si tam so sebou

Ja z tvojho si nesiem všetko

bohatstvo o ktoré sa bojím

že sa mi ako teplo z dlaní

raz navždy vytratí

ANKA

je druhý apríl

kvietok ti kladiem na kraj hrobu

a vravím

že žijem ťa stále odznova

veď si mi živá

keď bolíš ma

Dvadsaťjeden hyacintov Anka
mi dnes žiari ako tvoja tvár za živa

Jarí sa – všemohúca láska
nás objíma na konci apríla

Od dverí nášho domu k bráne
chodím dnes v modrej hyacintovej žiare

Oj Anička moja premilá
prečo si tie cibule v októbri sadila?

Na záhrobný pozdrav
na vánok anjelského krídla

aby som nebol sám
keď si ma opustila

Dvadsaťjeden hyacintov Anka
som napočítal pri tvojom poslednom

chodníku – planie ohníčkami
chodím si nimi od dverí ku bráne

KRČ z krvi sa odplaví
a čas odveje
nešikovné slová

Čo stať sa má
nech sa stane:

Veril som LÁSKA
že sa naplníš

Vzývam ťa preto
po smrti Anny
lebo VERÍM
že si neumrela

Už je to tak
 a kým svet svetom bude
 aj tak zostane

Že kvapka rosy sklízne po lupeni k tebe
 alebo vystúpi po slnečnom lúči
 že vánok čo ma pohladí po tvári
 ba i úsmev dievčaťa v ktorom si aj ty
 alebo kvet ktorý každý rok vyrastie tam
 kde sme ho vídali
 a každý ľudský vzlyk a clivé pípnutie vtáčaťa
 nezbadané záchvevy a deje dňa

majú jediný pravý zmysel
 že ma vedú k tebe

Už je to tak
 a kým svet svetom bude
 tak aj zostane

Lebo aj stopa po myšlienke
 chvíľa ticha po údere srdca
 záblesk po sekunde čo ma minula
 odznený zlomok melódie hlasu
 krátky nádych na srdečný úsmev
 aj prst na nitke vedúcej do súhlasu
 aj precitnutie pri brieždení rána
 aj dlhé clivé usínanie do majestátnej noci

VEDÚ MA VŽDY K TEBE ANNA

A keď by mi už ani to nebolo dopriate
ešte sú tu moje ruky
môj pot
moja túžba
a moje pamätlivé oči
moja skepsa
moja samota
a moje holé JA
ktoré mi ťa vždy naliehavo pripomenú

Už je to tak
a kým svet svetom bude
tak aj zostane

Vykloň sa z modrej oblohy Láska
stojím tu v júnovej zeleni
okolo klokočia šťavy – nádeje sa plavia
a nad lúkami horúci vetrík práska

Vykloň sa z modrej oblohy Láska
zo svojej modrej ríše
uvidíš čo ti na ľahký obláčik píšem:
Júnový srnček 8.6.06

teší sa prvýkrát zo života
skackal by ostošesť
náš malý Maľko
tvoj druhý vnúčik

Vykloň sa z modrej oblohy Láska
keď budem chlápätku rozprávať o tebe
a pohni závojom svojej modrej ríše

Moje myšlienky o tebe sú čisté a jasné
po hmlách a búrke sa vzduch vyčíri

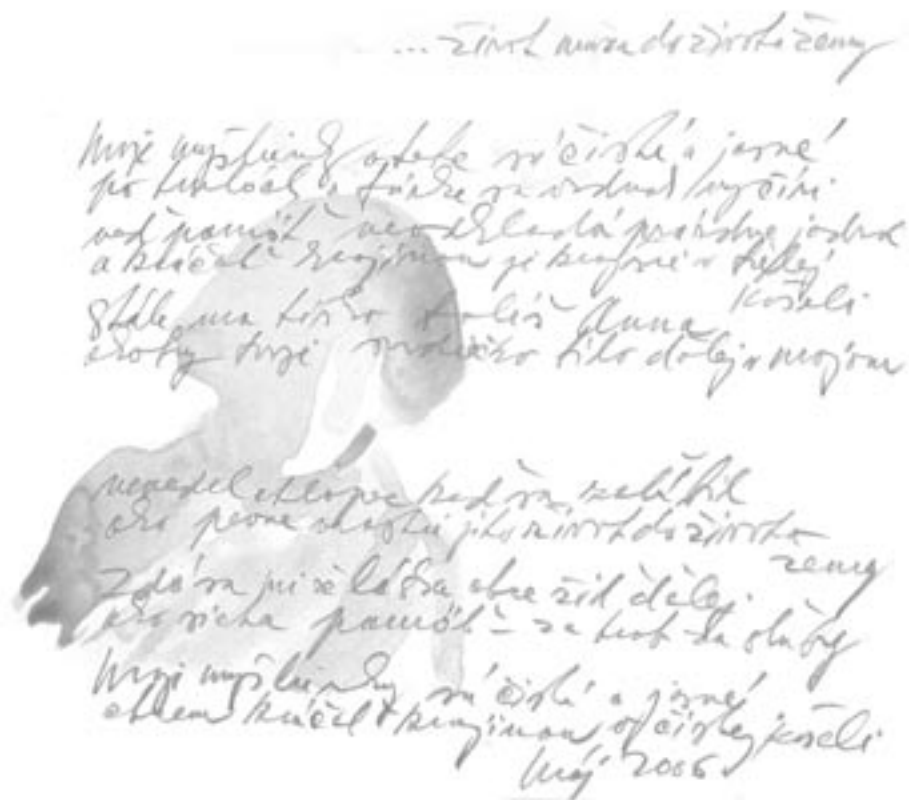
veď pamäť si neodkladá prázdne jadrá
a KRÁČAŤ krajinou je krajšie v bielej košeli

Stále ma tíško bolíš ANNA
akoby tvoje srdiečko bilo ďalej v mojom

nevedel chlapec keď sa zaľúbil
ako pevne zrastie život muža so životom ženy

Vidí sa mi že láska chce žiť ďalej
ako siaha pamäť – za hrob a za sľuby

Moje myšlienky sú čisté a jasné
keď kráčať KRAJINOU – tak v bielej košeli

Ďakujem ti Anna za toľký jas našich dní

Ďakujem ti za milé slová a ešte viac za tie vyrieknuté bez milosti

Ďakujem ti za cestu ktorú sme si spolu vychodili

Ďakujem ti za smäd po ktorom som sa ťa mohol napiť

Ďakujem ti za domov ktorému si dala tlkot svojho srdca

Ďakujem ti za chvíle pochybností a mučivých otázok

Ďakujem ti za puto z ktorého si ma neraz vyhánala na slobodu

Ďakujem ti za slobodu do ktorej som sa vracal z pút vonkajšieho sveta

Ďakujem ti za dlhé leto lásky hoci bez jesene

Ďakujem ti za synov do ktorých si prestúpila

Ďakujem ti za to čím som sa vďaka tebe nestal

Ďakujem ti za bolestivú bolesť za láskavú lásku za život plný nášho života

Ďakujem ti za krásu za to že sme boli svoji

Ďakujem ti za silu ktorú mi dáva tvoja smrť na tieto slová

Ďakujem Anna ďakujem ti znova

Vyslovujem úprimné slová vďaky príbuzným a priateľom, ktorí sa tešili z Aničkinej priazne, opätovali jej lásku a skrášľovali jej život do posledných dní. S vďakou uvádzam mená darcov, ktorí podporili vydanie knihy:

Synovia Peter, Matúš a Miroslav
Jozef Adzima, Božena Blahová, Mária Kozová, Tatiana Krelová,
Raymund Lauro, Anna Lehotská, Ján Leporis, Iveta Marčeková,
Ján Macko, Anna Murtinová, Ondrej Nagaj, Ľudmila Oravcová,
Jarmila Pavelcová, Lýdia Pekariková, Viera Petrovičová,
Marcela Rendeková, Juraj Steiger, Anna Zajvaldová, KŠaK pri
MÚ Turčianske Teplice

Jún 2006

vydalo © PB-ART

© Miroslav Bartoš 2006

ilustrácie © Miroslav Bartoš 2006

grafická úprava Peter Bartoš

ISBN